

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

05 נובמבר 2025

ת"ק 17733-03-25 קנר נ' בראשי

לפני כב' הרשמת הבכירה דורון זיו-אב

תובע אורי קנר

נגד

נתבעת כנרת בראשי

1
2

פסק דין

3
4
5
6
7

האם במצב דברים בו ביטוי המהווה לשון הרע יוחס למקור אחר, אשר לא אמרו, על יסוד הטענה כי הביטוי מבטא את רוח דבריו של המקור – מתקיימים יסודותיה של הגנת אמת דיברתי (אמת הפרסום)? בכך יעסוק פסק דין זה.

8

א. רקע כללי וטענות הצדדים בתמצית

9

1. לפניי תביעה כספית שעילתה לשון הרע.

10

2. התובע, קצין משטרה, העיד מטעם המשטרה במשפט המתנהל בפרשה המכונה "תיק 4,000".

11

ביום 24.1.2023, במהלך עדותו, התבטאה הנתבעת בשתי רשתות חברתיות אודות התובע

12

ועדותו, בזו הלשון:

13

"עכשיו בבית המשפט מוצגת החקירה המשפילה שעבר שאול אלוביץ' ע"י החוקר

14

קנר הבריון [כפי שהגדיר אותו בית המשפט המחוזי בירושלים בפרשת סולומון]

15

בנוכחות אחראי על החקירה יואב תלם

16

בואו למחוזי ירושלים

17

תגלו שבית המשפט לא עושה דבר עם זכויות האדם של נחקרים

18

שהמשטרה מרסקת את זכויות האדם והפרקליטות מלווה את המסע הזה.

19

תזכירו לי נגד מי אתם מפגינים"

20

3. לטענת התובע, התבטאויות אלו של הנתבעת מהוות פרסום לשון הרע, כהגדרתו בחוק איסור

21

לשון הרע, תשכ"ה-1965 (להלן: "החוק"), הנן שקריות ומשמיצות, ופגעו בשמו הטוב. על יסוד

22

טענתו זו, עותר התובע לפיצוי, ללא הוכחת נזק, בהתאם לחוק איסור לשון הרע.

23

4. לטענת הנתבעת, מדובר בפרסום בודד (הטקסט בשתי הרשתות החברתיות אליהן הפנה

24

התובע, היה זהה), החוסה תחת הגנת "אמת דיברתי" הקבועה בסעיף 14 לחוק (שכותרתו

25

"אמת הפרסום"). כמו כן טענה, כי הפרסום נעשה על יסוד הקשר ענייני בין האמור בו – עדותו

26

והתנהלותו כחוקר בפרשת "תיק 4,000" ובין פרשה אחרת בה שימש התובע כחוקר,

27

והתנהלותו במסגרתה. כמו כן טענה כי התביעה נועדה להיות "תביעת השתקה" כנגד המיזם

28

שבמסגרתו נעשה הפרסום – מיזם המכונה "האולפן הפתוח", אשר שם לו למטרה לשקף

29

לציבור את המתרחש בדיוני בית המשפט ואשר הנו בעל חשיבות חברתית וציבורית – וגם

30

מטעם זה יש לדחותה.

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

05 נובמבר 2025

ת"ק 17733-03-25 קנר נ' בראשי

- 1 **ב. השתלשלות ההליך והכרעה בשאלות דיוניות שעלו**
- 2 5. בכתב התביעה המקורי טען התובע לעניין הפרסום מושא התביעה ברשת החברתית
- 3 "פייסבוק", ובבקשה לתיקון כתב התביעה, שהתקבלה ביום 27.4.2025, הוסיף התובע וטען
- 4 כי הפרסום נעשה – באותה לשון – גם ברשת החברתית "X" (טוויטר לשעבר).
- 5 6. בדיון שהתקיים ביום 30.9.2025 נשמעו בהרחבה טענות הצדדים.
- 6
- 7 **ג. הפרסום מושא התביעה וטענות הצדדים לגביו**
- 8 7. אין בין הצדדים מחלוקת כי ביום 24.1.2023 פרסמה הנתבעת ברשתות החברתיות "פייסבוק"
- 9 ו-"X" (טוויטר לשעבר) את הטקסט שהובא בסעיף 2 לעיל.
- 10 8. לטענת התובע, הוא מעולם לא הוגדר על ידי בית המשפט המחוזי בירושלים בפרשת סולומון
- 11 כבריון, ואף לא הוגדר כבריון בכל החלטה או פסק דין אחר של בית משפט כלשהו; מעולם
- 12 לא נחקר במחלקה לחקירות שוטרים בגין חשד לשימוש בכוח או בגין חשד לביצוע עבירה
- 13 פלילית כלשהי במהלך שירותו במשטרה. על כן טען התובע, כי הן כינויו "בריון", הן הטענה
- 14 שהוגדר כך על ידי בית המשפט המחוזי בפרשת סולומון, מהווים פרסום שקרי ומשמיץ, הפוגע
- 15 בשמו הטוב, וזאת כחלק ממסע השמצות כלפיו בהקשרן של הפרשות המכונות "3,000" ו-
- 16 "4,000".
- 17 9. בכתב הגנתה, לא חלקה הנתבעת על ביצוע הפרסומים (אם כי טענה כי מדובר ב"ציוץ בודד")
- 18 או על היותם "לשון הרע" כהגדרת חוק איסור לשון הרע, אלא טענה כי עומדת לה הגנת "אמת
- 19 דיברתי" הקבועה בחוק.
- 20 ראשית, טענה, המינוח "בריון" מזוהה דרך כלל עם אדם אלים או כוחני, אך ניתן להשתמש
- 21 בו גם במובנים מטאפוריים או מושאלים, ללא קשר ישיר לאלימות פיזית.
- 22 שנית, וזאת עיקר, לטענתה יוחסה לתובע התנהגות בריונית בפסק דינו של בית המשפט
- 23 המחוזי בירושלים – ת"פ 69728-06-20 **מדינת ישראל נ' ליאור סולומון** (להלן: "**פס"ד**
- 24 **סולומון**"), ומשכך כינויו ככזה במסגרת הפרסום תוך הפנייה לפסק הדין בעניין סולומון, הנו
- 25 בגדר עובדה שיש בפרסומה עניין לציבור, ולפיכך עומדת לנתבעת ההגנה האמורה.
- 26 10. לביסוס טענתה זו הנתבעת הפנתה לעשרה סעיפים בפסק דין סולומון (סעיפים 119, 120,
- 27 121, 122, 127, 129, 135, 140, 143 ו-145 לפסק הדין) מהם עולה, לשיטתה, כי בית המשפט
- 28 התייחס לתובע כאל בריון. זאת, נוכח תיאורן של פעולות כוחניות על ידי צוות החקירה
- 29 בפרשת סולומון, סקירתה של עדות התובע ביחס למהלכי החקירה באותה פרשה, ודחיית
- 30 טענות התובע ביחס לתקינות ולסבירות התנהלות החקירה.
- 31 11. עוד טענה הנתבעת כי ברע"פ 4526/18 **אלוביץ' נ' מדינת ישראל** (5.8.2018) נדונה התנהלות
- 32 של צוות החקירה (ובכללו התובע) ב"תיק 4,000" (יוער, כי הנתבעת התייחסה להליך הני"ל,
- 33 אך הפנתה, אולי בשגגה, להליך אחר). לטענת הנתבעת, בית המשפט העליון קבע בהליך זה כי
- 34 פעולות תפיסה שביצע צוות החקירה חרגו מצווי החיפוש והתפיסה.

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

05 נובמבר 2025

ת"ק 17733-03-25 קנר נ' בראשי

12. לטענת הנתבעת, הן ב"תיק 4,000", הן בפרשת סולומון – מנע התובע זכויות חוקיות מהנחקרים. הנתבעת פירטה בכתב הגנתה דוגמאות והפניה לכאורה לחקירתו הנגדית של התובע ב"תיק 4,000" (יצוין כי על אף שנטען לצירוף החקירה הנגדית כנספח ב' לכתב ההגנה, לא צורפו לכתב ההגנה נספחים כלשהם).

5

6 **ד. השאלות הטעונות הכרעה**

13. לאחר סקירת טענות הצדדים בכתבי הטענות, אלו הן השאלות שבגדר המחלוקת וטעונות הכרעה:

14. בהינתן שאין בין הצדדים מחלוקת כי הפרסום נעשה וכי הוא מהווה לשון הרע, יש להידרש לשאלה, אם עומדת לנתבעת הגנת "אמת דיברתי" מכוח סעיף 14 לחוק.

15. עם זאת, למען יהא הדיון סדור, יש להידרש לשאלות המקדמיות בדבר טיבו של הפרסום כלשון הרע, וכן לעניין סיווג הפרסום כעובדה.

16. לאחר הכרעה בשאלות המקדמיות, יש לבחון אם מתקיימים יסודותיה של הגנת אמת דיברתי: האם הפרסום היה של דבר-אמת, ואם היה בו עניין לציבור. בהקשר זה יש להתייחס לטענותיה של הנתבעת לשימוש בביטוי מטאפורי או מושאל, ולאמות המידה שבהן יש לבחון ביטוי המתיימר להסתמך על מקור אחר, אך בה בעת אינו מצטוט, אלא מציגו בתמצית. עוד יש להידרש לנפקות העובדה שהפרסום נעשה ביחס לדברים שנאמרו, לכאורה, בפסק דין.

17. לסיום, ככל שלא יימצא כי עומדת לנתבעת ההגנה לה טענה, יש להידרש לשאלת הסעד ההולם בנסיבות העניין.

20

21 **ה. דיון והכרעה**

22

23 **ה.1. הערות מקדמיות בעניין הפרסום כלשון הרע**

18. אף על פי שהנתבעת לא הכחישה כי מדובר ב"פרסום" וכי הפרסום מהווה "לשון הרע", אלא טענה להתקיימותה של הגנת אמת דיברתי, יש להתייחס בקצרה ליסודות אלו.

19. רבות נכתב אודות הצורך לאזן בין האינטרסים זכותו של אדם לשם טוב, מזה, וחירות הביטוי העומדת לאדם, מזה. הפשרה בין האינטרסים החשובים והנעלים הללו, נעשית בחוק איסור לשון הרע, ובפסיקת בתי המשפט על יסודו.

20. סעיף 1 לחוק קובע כי לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם; לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו; לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו.

21. ההלכה הברורה היא כי בדונו בשאלה אם פרסום מהווה לשון הרע, יבחן בית המשפט את הפרסום בכללותו, במבחן אובייקטיבי – קרי, אם בעיניו של האדם הסביר הנחשף לפרסום,

34

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

05 נובמבר 2025

ת"ק 17733-03-25 קנר נ' בראשי

- 1 יש בפרסום כדי לפגוע בשמו הטוב של הטוען לפגיעה (ראו, למשל, מבין רבים: ע"א
2 1104/00 דוד אפל נ' איילה חסון, נו(2) 607 (2002), בעמ' 618).
- 3 22. בסעיף 16 לכתב תביעתו הלין התובע על שני רכיבים בפרסום, בטענה שבעטיים הוא מהווה
4 לשון הרע אודותיו: האחד, כינויו "בריון", והשני, הטענה כאילו הוגדר ככזה על ידי בית
5 המשפט בפרשת סולומון.
- 6 "עכשיו בבית המשפט מוצגת החקירה המשפילה שעבר שאול אלוביץ' ע"י החוקר
7 קנר הבריון [כפי שהגדיר אותו בית המשפט המחוזי בירושלים בפרשת סולומון]..."
- 8 23. הדיון להלן ייערך ביחס לשני חלקים אלו כאחד, בהינתן שהם אינם מנותקים זה מזה, ואף
9 אינם מנותקים מהמשכו של הפרסום מושא התביעה; יתרה מזאת, שני הצדדים כאחד לא
10 ייחדו התייחסות להגדרת התובע כבריון מפי התובעת, אלא התייחסו לאמרה שכללה את
11 הגדרתו כבריון ואת סמיכתה על פסק הדין בעניין סולומון.
- 12 24. כאמור, אין בין הצדדים מחלוקת בדבר הגדרת הדברים שפורסמו כ"פרסום" לפי החוק, ואף
13 לא בדבר היות הפרסום "לשון הרע" כהגדרתו בחוק. על כן ייאמר בקצרה בלבד: הגדרתו של
14 אדם כבריון, בפרט כשמדובר בחוקר משטרה, ששמירת החוק וטוהר מלאכתו הם מיסודות
15 תדמיתו בעיני האדם הסביר – עלולה לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג, ייחוסה של
16 התנהגות או תכונה של בריונות אליו עלול לבזותו, ומקל וחומר, לפגוע במשרתו, במשלח ידו
17 או במקצועו.
- 18 25. למסקנה דומה הגיעו בתי משפט בפסקי דין אליהם הפנה התובע (ת"א (שלום ת"א) 35372-
19 06 עו"ד חיים שטנגר נ' מדינת ישראל - משטרת ישראל (נבו, 10.4.2010)), והערעור על פסק
20 דין זה ע"א (מחוזי ת"א) 13766-05-10 עו"ד חיים שטנגר נ' מדינת ישראל - משטרת
21 ישראל (נבו 12.4.2014)). כך נקבע אף ביחס לשימוש בכינוי "בריון" בת"א (שלום חי) 32657-
22 08-21 אייל פלייסמן נ' יעקב שפירו (נבו 2.11.2023).
- 23 26. קל וחומר שהפרסום מהווה לשון הרע, אם החשבתו של האדם כ"בריון" אינה מיוחסת לעושה
24 הפרסום, אלא נתלית, לכאורה, בקביעה של בית משפט כגורם בר סמכא, כפי שעולה מחלקו
25 השני של מקטע-הפרסום שהובא לעיל.
- 26 27. חרף העובדה שהנתבעת טענה שהפרסום הוא של אמת, דברים כהווייתם, ראוי להתייחס,
27 בקצרה, גם לעניין סיווג הפרסום כ"עובדה" (ולא כדעה).
- 28 28. החשיבות שיש לפרשנותו הראשונית של פרסום כהבעת דעה או כהבאת עובדה, נעוצה
29 בשניים: ראשית, לסיווג הפרסום כ"דעה" או כ"עובדה" נודעת השפעה על הלימתו להגדרה
30 "לשון הרע"; כפי שביאר בית המשפט ברע"א 817/23 עמותת חוזה חדש נ' ח"כ מיקי (מכלוף)
31 זוהר (נבו 30.5.2023), הנטייה היא להמעט בהחשבתם של ביטויים שהנם בגדר "דעה",
32 כלשון הרע, לעומת ביטויים שהם בגדר "עובדה". שנית, סיווג הפרסום כ"עובדה" או כ"דעה"
33 הוא קריטי לשלב הבחינה, אם עומדת למפרסמו הגנות הקבועות בחוק.

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

05 נובמבר 2025

ת"ק 17733-03-25 קנר נ' בראשי

- 1 29. יסוד מיסודותיה של הגנת "אמת דיברתי", לה טענה הנתבעת, הוא היות הפרסום דבר-אמת,
2 ועל כן הגנה זו מוגבלת לפרסומים עובדתיים בלבד (בעוד הגנת "תום הלב", שלא נטענה
3 כטענת הגנה בהליך זה, היא הגנה שעשויה להינתן ביחס לביטויים הנעוצים בדעתו של
4 המפרסם).
- 5 30. כמו בבחינה אם הפרסום מהווה "לשון הרע", גם ההכרעה בשאלה אם פרסום מהווה "דעה"
6 או "עובדה" נעשית על יסוד ניתוח אובייקטיבי, מנקודת השקפתו של האדם הסביר על
7 הפרסום (ראו: ע"א 323/98 אריאל שרון נ' עוזי בנימין, נו(3) 245 (2002)).
- 8 31. ביחס לביטויים שיש בהם עירוב בין דעות ובין עובדות, נקבע בפסק דינו של כב' השופט דנציגר
9 בדנ"א 2121/12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך, סז(1) 667 (2014) (להלן: "דנ"א אילנה דיין")
10 [כד](#) :
- 11 "כאשר מערבב המפרסם בין עובדות לבין דעות עלול הוא ליצור בכך מכשול בפני
12 עריכת בירור אובייקטיבי בדבר אמיתות הפרסום. יתרה מכך, פרסום המערבב בין
13 עובדות לבין דעות כך שלא ניתן לעמוד על אמיתותו האובייקטיבית עלול שלא לענות
14 על תכליתה של הגנת האמת בפרסום...
15 לפיכך, כאשר מערבב המפרסם בין עובדות לדעות אזי, על פי רוב, ב"דו קרב" שבין
16 זכותו של הנפגע לבין האינטרס הציבורי בפרסום ביטויים שהם אמת, יהיה משקל
17 זכויותיו של הנפגע על העליונה ולא תוקנה למפרסם הגנת האמת בפרסום.
18 ...
- 19 מפרסם המבקש ליהנות מהגנות הבעת הדעה נדרש להבחין באופן ברור בין הדעה
20 המובאת בפרסום לבין העובדות שבו, כך ש"קורא סביר" או "צופה סביר" יוכל להבין
21 כי הדעות שבפרסום הן דעותיו של המפרסם ולא עובדות המתיימרות לשקף אמת
22 אובייקטיבית. ערבוב בין עובדות לדעות באופן המסכל אפשרות זו יביא לשלילת
23 הגנות הבעת הדעה"
- 24 (וראו גם: גנאים, קרמניצר ושנור בחיבורם "דיני לשון הרע: הדין המצוי והדין הרצוי (2019),
25 בעמ' 289-289).
- 26 32. בענייננו – הפרסום מהווה פרסום עובדתי גרידא: חלקיו של הפרסום נכרכו זה בזה באופן
27 שאינו ניתן להפרדה, וכינויו של התובע כ"בריון" בוסס על הקביעה, כי כך הגדירו בית המשפט
28 בפרשת סולומון.
- 29 33. קרי, גם אם הקורא הסביר עשוי היה לפרש את המימרה "החוקר קנר הבריון" כהבעת דעה
30 של הנתבעת, המשכו של הפרסום "צובע" את האמור כעובדה, משעה שאותה מימרה הוצגה
31 כ"הגדרה" שנעשתה על ידי בית המשפט המחוזי בירושלים, בפרשה אחרת.
- 32 34. השקפת הקורא הסביר על ביטוי זה היא כי מדובר בהצגת עובדה. כך עולה מן העובדה שלא
33 נערכה הפרדה בין ייחוס בריונות לתובע מפי הנתבעת ובין הגדרתו ככזה על ידי בית המשפט.
34 כך אף עולה מהשימוש בפועל "הגדיר", ביחס לבית המשפט; מינוח זה שולל אפשרות
35 שהקורא יבין כי מדובר בפרשנות של הנתבעת את הנאמר בפסק הדין בעניין סולומון.

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

05 נובמבר 2025

ת"ק 17733-03-25 קנר נ' בראשי

- 1 35. יתרה מזאת, אף הנתבעת, שטענה להגנת "אמת דיברתי" ועומדת על כך שהפרסום הוא בגדר
2 אמת צרופה, אינה טוענת להפרדה בין הביטויים או לכך שמדובר בדעה. ההפך הוא הנכון.
3 36. אף השקפה על הפרסום בכללותו, לרבות המשכו, אינה משנה את המסקנה האמורה. רוצה
4 לומר, גם אם הפצרתה של המחברת בציבור הקוראים "בואו לבית המשפט המחוזי" תתפרש
5 בעיני הקורא הסביר כהבעת עמדה, אין בכך כדי לגרוע מן המסקנה שהדברים בחלקו הראשון
6 של הפרסום, עליהם הלין התובע, מצטיירים כאמירה עובדתית.
7
8 **ה. האם מתקיימים התנאים להקמת הגנת "אמת דיברתי" בנוגע לפרסום?**
9 37. סעיף 14 לחוק איסור לשון הרע, שכותרתו "אמת הפרסום", קובע:
10 "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה
11 אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה
12 אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש."
13 38. מלשון הסעיף עולה כי להגנת "אמת דיברתי" שני יסודות מצטברים: (1) היותו של הפרסום
14 – אמת, (2) קיומו של עניין ציבורי בפרסום.
15 39. דומה, כי אין צורך להרחיב ביחס לקיומו של עניין ציבורי בפרסום מושא התביעה. ובכל זאת,
16 פטור בלא כלום אי אפשר: התובע הוא חוקר משטרה, בעל תפקיד בשירות הציבורי, וככל
17 שנקבע שהיה פסול בהתנהלותו בפרשה אחת – יש חשיבות לאזכורה של קביעה כאמור
18 במסגרת סיקור התנהלותו בכלל, ובהקשרה של התנהלות דומה בפרשה אחרת, בפרט.
19 לפיכך, במסגרת פרסום שבו הנתבעת מתחה ביקורת על התנהלות של התובע כחוקר, הפנייתה
20 לקביעות שיפוטיות לכאורה ביחס להתנהלות פסולה שלו כחוקר בעבר – היא מובאה שיש בה
21 עניין לציבור.
22 40. השאלה העיקרית שיש להידרש אליה היא השאלה אם הוכחה אמיתות הפרסום; האם בית
23 המשפט בפס"ד סולומון, הגדיר את התובע "בריון"?
24 41. בטרם התייחסות לשאלה זו, ראוי לציין כי הנטל להוכחת אמיתות הפרסום מוטל על
25 המפרסם (רע"א 6557/20 ערוץ 10 החדש בע"מ נ' שרת התרבות והספורט - ח"כ מירי
26 רגב (נבו 13.3.2024); ת"א (שלום ב"ש) 18209-07-20 אלי מקסים נ' רונן נחמן (נבו
27 3.10.2022); א' שנהר דיני לשון הרע (2024) בעמ' 445-446). על הנתבע להוכיח את נכונותו
28 העובדתית של הפרסום, ואין די באמונתו באמיתות התוכן.
29 42. לטענת התובע, הוא מעולם לא הואשם או נחקר בחשד לאלימות או בשימוש בכוח, ולפיכך
30 אינו עונה להגדרה "בריון". יתרה מזאת, לטענתו, בית המשפט לא הגדיר אותו כבריון, לא
31 בפס"ד סולומון ולא בכל החלטה או פסק דין אחר.
32 43. עיון בפסק הדין בעניין סולומון מלמד כי המילה "בריון" אינה מופיעה בו ביחס לתובע, כלל
33 ועיקר. כך אף אישרה הנתבעת במענה לשאלת בית המשפט (פרוטוקול הדיון, עמ' 7, ש' 19-
34 17).

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

05 נובמבר 2025

ת"ק 17733-03-25 קנר נ' בראשי

- 1 44. לכאורה, ניתן היה לעצור כאן את הדיון; חרף העובדה שבפרסום כתבה הנתבעת כי בית
2 המשפט בפס"ד סולומון הגדיר את התובע כבריון, בדיון שהתנהל בפניי, אישרה הנתבעת כי
3 בפס"ד סולומון בית המשפט לא כינה את התובע בכינוי זה.
- 4 45. אולם, טענת הנתבעת בהליך זה מורכבת יותר. טענתה היא כי בפס"ד סולומון בית המשפט
5 תיאר את התובע (עמ' 7 לפרוטוקול, ש' 19), קבע קביעות בעניינו של התובע (עמ' 8 לפרוטוקול,
6 ש' 2-4, עמ' 9 לפרוטוקול, ש' 27-28), וכי בפסק הדין נכללו אמירות מאוד קשות בעניינו של
7 התובע (עמ' 8 לפרוטוקול, ש' 22). לטענת הנתבעת, מקביעותיו השונות של בית המשפט בפס"ד
8 סולומון עולה בבירור, כי בית המשפט הגדירו כבריון.
- 9 46. יש להידרש, אם כן, לשאלה אם ניתן לומר, שקביעותיו של בית המשפט בפס"ד סולומון
10 מהוות הגדרת התובע – כבריון.
- 11
- 12 הנתבעת כשלה לבסס את אמיתות אמירתה לפיה בית המשפט הגדיר את התובע כבריון
- 13 47. לאורך הדיון, התבקשה הנתבעת להצביע על חלקים ספציפיים בפסק דין סולומון, שעל יסודם
14 טענה כי בית המשפט הגדיר את התובע כבריון; ספציפית, נשאלה הנתבעת מאילו קביעות
15 בפסק הדין בעניין סולומון נגזרת ההגדרה "בריון" ביחס לתובע.
- 16 48. הנתבעת חזרה והפנתה לכתב ההגנה ולהפניותיה במסגרתו, ואף טענה:
17 "כל כתב ההגנה זה פסק דין סולומון" (עמ' 11 לפרוטוקול, ש' 5).
- 18 49. כששב בית המשפט והורה לנתבעת להפנות לסעיפים ספציפיים בכתב ההגנה או בפסק הדין,
19 הפנתה הנתבעת לסעיפים בפסק דין סולומון בהם העדיף בית המשפט את גרסת קורבנות
20 העבירה ביחס לתחושתן בחקירה, על פני גרסת התובע בעדותו בהליך דשם, ביחס לנאותות
21 מהלכי החקירה (עמ' 10 לפרוטוקול, ש' 33-37).
- 22 50. הנתבעת גם טענה שבית המשפט קבע כי ההתנהלות מול הנשים (קורבנות העבירה בפרשת
23 סולומון) חרגה מכל קנה מידה סביר של חקירת משטרה (עמ' 11 לפרוטוקול, ש' 26-28).
24 נראה כי על יסוד קביעות אלו בפס"ד סולומון, ביקשה הנתבעת לבסס את אמיתות הפרסום,
25 לפיו בית המשפט בהליך שם, הגדיר את התובע כבריון.
- 26 51. בנוסף, הנתבעת קשרה בין קביעות עובדתיות בפס"ד סולומון ביחס למהלכי החקירה
27 והביקורת שמתח בית המשפט שם על אופן התנהלות החקירה, ובין ההגדרה המילונית למונח
28 "בריון"; לטענתה, מונח זה אינו מלמד בהכרח על תקיפה פיזית, אלא על כוחנות, ושימוש
29 בכוח נגד קבוצה מוחלשת (עמ' 11 ש' 34-36); לפיכך, לשיטת הנתבעת, לאור קביעות בית
30 המשפט בפס"ד סולומון, תיאור זה הולם במדויק את התובע, כמי שביצע מהלכי חקירה
31 באותה פרשה.
- 32 52. אכן, בדיון שהתקיים, חזרה הנתבעת וטענה ממושכות בנוגע למהלכי חקירה שנקבע,
33 עובדתית, שהתקיימו - וביקשה לשכנע את בית המשפט זה, כי המשמעות של מהלכי החקירה
34 בפרשת סולומון, היא שמדובר בבריונות.

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

05 נובמבר 2025

ת"ק 17733-03-25 קנר נ' בראשי

- 1 53. אלא, שאין זה העניין המונח לפניי; כפי שנאמר בדיון, בית משפט זה אינו דן בפרשת סולומון
2 עצמה, אלא בפרסום המפנה לפסק הדין בעניין סולומון. פסק דין סולומון הוא נקודת המוצא
3 היחידה אליה מתייחס בית משפט זה, בדונו בשאלת אמיתות הפרסום; ענייננו כאן איננו
4 ההליך בעניין סולומון, לא העדויות בעניין סולומון, ולא מהלכי החקירה בפרשת סולומון –
5 אלא אך ורק פסק דינו של בית המשפט בעניין סולומון.
- 6
- 7 הפרסום איננו של עובדה שהוכחה אמיתותה, ומשכך, אינו מזכה בהגנת "אמת דיברתי"
8 54. לאחר עיון מעמיק בטענות הנתבעת, הן בכתב טענותיה, הן בדיון שהתקיים – דינה של טענתה
9 להגנת "אמת דיברתי", להידחות. זאת משום שהפרסום אינו של דבר אמת, אלא של דעה;
10 הפרסום מביא את דעתה של הנתבעת ביחס לפסק הדין בעניין סולומון, ומשמעויותיו.
11 55. הדברים עולים בבירור אף מטיעונה של הנתבעת עצמה, בדיון שהתקיים (ההדגשות הוספו):
12 "בריון לא בהכרח מתאר אדם שתוקף פיזית אנשים, אלא בטח ובטח חוקר משטרה
13 שמשתמש בכוח שלו כנגד קבוצה מוחלשת, כנגד קורבנות עבירה, ומוציא אותם
14 מהבית ומוציא אותם וזה כתוב בפסק הדין... אז זה בעיניי, גבירתי, בריונות"
15 (עמ' 11 לפרוטוקול, ש' 33-38)
- 16 ובהמשך, חזרה הנתבעת וטענה, כי פירוש הדברים כבריונות הוא הפירוש האפשרי היחידי:
17 "אם גבירתי קראה את פסק דין סולומון אני בטוחה, גם כאשה, שהיא לא יכולה
18 למצוא ביטוי אחר להתנהלות כזו של חוקר משטרה לקורבנות עבירה"
19 (עמ' 12 לפרוטוקול, ש' 8-10)
- 20 וועוד הוסיפה:
- 21 "...אני לא הגדרתי אותו כבריון אלים, אלא אמרתי "בריון" והכוונה שלי הייתה
22 בדיוק לעניין הזה, החוקר אורי קנר, התנהלות שלו, בכוחניות שלו, באיומים שהוא
23 איים על האנשים האלה, בדיוק כמו שמופיע בפסק הדין. אני לא צריכה לכתוב את
24 פסק הדין, הוא כתוב"
25 (עמ' 15 לפרוטוקול, ש' 25-29)
- 26 56. משעה שבפס"ד סולומון בית המשפט לא השתמש, ביחס לתובע, במילה בה בחרה הנתבעת
27 לתאר את התובע במסגרת הפרסום, אין "אמת" בסמיכתה הגדרת התובע כבריון על פסק
28 הדין; זאת מאחר מדובר בפרשנות של הנתבעת את פסק הדין. לפיכך, אינה יכולה להיחשב
29 עובדה; בהיותה תוצאה של תהליכי ניתוח ועיבוד, היא מהווה דעה. משכך, היא איננה יכולה
30 להקים את הגנת "אמת דיברתי", שכן לא ניתן לסווגה כ"אמת" ולא לבחון את אמיתותה.
- 31 57. על מנת לזכות את הנתבעת בהגנת אמת דיברתי, הסתמכותה על פסק דין סולומון צריכה
32 הייתה להישאר בגדר קביעותיו הברורות של בית המשפט. אלו, נעשו ביחס למהלכי החקירה
33 ולשלביה. הפוך והפוך בתשובותיה של הנתבעת לשאלות בית המשפט, לא עלה בידי הנתבעת
34 להצביע על קביעה מפורשת של בית המשפט בפס"ד סולומון, בענייניו של התובע, אשר בעטייה
35 ניתן לקבוע, עובדתית, שבית המשפט הגדירו כ"בריון".

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

05 נובמבר 2025

ת"ק 17733-03-25 קנר נ' בראשי

- 1 58. בסעיפים בהם דן בית המשפט בפסק דין סולומון על התנהלות החקירה, לא חסך בית המשפט
2 דברי ביקורת. ביניהם, נאמר (בסעיפים 127-129 לפסק הדין):
3 "...ההתנהלות מול הנשים במקרה זה חורגת מכל קנה מידה סביר של חקירת
4 משטרה... ניכר היה כי החוקרים מנצלים את חולשתן של הנשים והם הפעילו עליהן
5 לחץ בניצול מצבן באופן בלתי הוגן... מדובר בנשים מאוכלוסייה חלשה, באופן שפערי
6 הכוחות המובנים בין אנשי המרות לנחקר גדולים מן הרגיל".
7 בית המשפט סקר (בסעיפים 130-143 לפסק הדין) את חוויתן הקשה של קרבנות העבירה
8 במהלך החקירה, לא הטיל ספק בתחושותיהן, ואף קבע:
9 "נהיר כי לא כך אמורה להתנהל חקירה הוגנת, וכך לא אמורה להיראות חקירה
10 המקפידה על שמירת כבוד האדם".
11 בית המשפט הוסיף כי חומרה יתרה נודעת לכך שגם בדיעבד, לא ראו החוקרים שהעידו
12 במסגרת הדיון, פגם באופן החקירה (סעיף 145 לפסק הדין).
13 59. ביחס לתובע, בית המשפט סקר את עדותו (בסעיפים 117-120 לפסק הדין), דחה את גרסתו
14 לפיה החוקרים דאגו לכל צרכיהן של הנחקרות, וביקר את שימושו של התובע בביטוי "כפפות
15 של משי", בתארו את היחס כלפיהן, תוך שקבע כי המציאות הייתה הפוכה לחלוטין (בסעיף
16 145 לפסק הדין).
17 60. אכן, בית המשפט הביע מורת רוח מאופן התנהלות החקירה, מתח ביקורת – אפילו חריפה –
18 על צוות החקירה, אך ביחס לתובע – לא קבע את שהנתבעת ייחסה לו. הנתבעת הפנתה
19 באריכות לתיאורי בית המשפט את מהלכי החקירה, לקביעותיו העובדתיות ולדברי הביקורת
20 שלו, אך לא עלה בידיה לבסס את **כינוס** קביעותיו של בית המשפט **תחת ההגדרה "בריון"**
21 **ביחס לתובע, מפי בית המשפט.**
22 61. מהלך דברים זה איננו בגדר "אמת". הוא תוצאתו האפשרית, אך לא היחידה, של **תהליך**
23 **פרשני**, שבמסגרתו **ניתחה** הנתבעת את קביעות בית המשפט דשם ביחס למהלכי חקירה,
24 ליכדה אותן לכדי המימרה "בריון" ביחס לתובע, וייחסה את איחודן לבית המשפט, כאילו
25 כך **הגדיר** את התובע. מהלך כזה, הנעדר יסוד עובדתי (ולו מן הטעם שמדובר בפרשנות, ולא
26 ניתן לייחס לבית המשפט "הגדרה" כאמור) – אין אפשרות להוכיח את אמיתותו, ולפיכך,
27 הוא לא יכול לחסות תחת הגנת "אמת דיברתי".
28 62. בהקשר זה יש להתייחס לכריכה שיצרה הנתבעת בין דעתה-שלה לפיה התובע הוא "בריון",
29 ובין בית המשפט. אילו היה נעשה שימוש בכינוי "בריון" מפי הנתבעת עצמה, ואפילו היה בית
30 המשפט מוצא כי אכן, כפי שטענה הנתבעת, מדובר בביטוי מטאפורי או מושאל – אזי הדיון
31 בשאלת היותו של הפרסום לשון הרע ובתחולתן של ההגנות, היה שונה בתכלית. כך, למשל,
32 קבע בית המשפט ברע"א 817/23 **עמותת חוזה חדש נ' ח"כ מיקי (מכלוף) זוהר (נבו)**
33 **: (30.5.2023)**
34 "...על בית המשפט לתת דעתו על השאלה מהו המסר שיקלט מן הפרסום; ולהתחשב
35 בכך שאין זה רצוי כי דיני לשון הרע ידחקו מן השיח צורות ביטוי ציוריות, אף לא

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

05 נובמבר 2025

ת"ק 17733-03-25 קנר נ' בראשי

- 1 כאלה הנעשות על דרך הגוזמה, כאשר הן חפות מיומרה להצגת עובדות". (ההדגשות
- 2 שלי – דז"א)
- 3 על כן, אילו הייתה נעשית אבחנה בין הקביעות (עובדות, מפי בית המשפט, ביחס למהלכי
- 4 החקירה) ובין הבעת דעה על ידי הנתבעת, לפיה התובע ראוי להיחשב כבריון – האבחנה בין
- 5 עובדות ובין דעה הייתה עשויה לפרוס על הפרסום את הגנת הבעת הדעה (כחלק מהגנת תום
- 6 הלב). אולם, אבחנה זו לא נעשתה, והנתבעת אף לא טענה להגנת הבעת דעה, ומשכך, שאלות
- 7 אלו אינן בגדר המחלוקת הטעונה הכרעה.
- 8
- 9 הפרסום איננו תמצות, ומקל וחומר, איננו דיווח נכון והוגן
- 10 63. ישאל השואל, האם כל הפנייה לפרסום קודם, מחייבת את ציטוט המלא? האם על הפנייה
- 11 מאוחרת להשתמש דווקא במילותיו של המקור? האם כל פרשן חייב לצטט את מלוא הפרסום
- 12 אליו הוא מתייחס, אחרת הוא עלול להימצא כמי שפרסם לשון הרע אודות מושא הפרסום
- 13 המקורי? וכיצד מתיישבת גישה כזו עם ההגנה על חופש הביטוי, בפרט בעניינים שבליבת
- 14 העניין הציבורי?
- 15 64. התשובה לשאלות אלו, פשוטה היא. ברי כי בעת דיון בפרסום המהווה דיווח, או הפנייה שלא
- 16 בדרך של ציטוט, יש לגלות הכלה גם כלפי פרסום שאיננו באותו היקף של מושא הדיווח או
- 17 של המקור. לא ניתן לשלול את הלגיטימיות של דיווח תמציתי, ולראות בו לשון הרע, רק מן
- 18 הטעם שהמפרסם ביצע קיצור ותמצות של המסר המקורי. עם זאת, תהליך של תמצות הוא
- 19 עתיר סיכון; על מנת לזכות את מבצעו בהגנת "אמת דיברתי", **על תמצית להיות נאמנה למסר**
- 20 **המקורי שתומצת**. התמצית אינה יכולה להחריף את המסר המקורי, להגזים בו או להעצימו.
- 21 65. ההלימה שצריכה להתקיים בין התמצית ובין המסר המקורי, כתנאי להגנת אמת דיברתי,
- 22 נקבעה בשורה של פסקי דין. כך למשל, בע"א 10281/03 אריה (אריק) קורן נ' עמינדב (עמי)
- 23 **ארגוב (נבו 12.12.2006)**, (להלן: "פס"ד קורן") נפסק:
- 24 "בבואנו לבחון את יסוד אמיתות הפרסום נזכור כי אין נדרשת זהות מוחלטת בין
- 25 תוכן הפרסום לבין מצב הדברים העובדתי וכי **די בהתאמה ביניהם באופן**
- 26 **שמשמעותם הכללית של הדברים, כפי שהיה מאזין סביר או קורא סביר מפרשם,**
- 27 **תתאם את תוכן הפרסום**". (ההדגשות שלי – דז"א)
- 28 66. באותו פסק דין, נקבע כי המפרסם היה זהיר דיו, ונמנע ממצג לפיו האמירות הקשות יוחסו
- 29 לתובע שם על ידי בית המשפט. נפסק, כי המפרסם התנסח בצורה שהבהירה לקורא, כי מדובר
- 30 בדעתו ובמסקנותיו של המפרסם, אודות עובדות שנקבעו:
- 31 "הדברים הושמעו אמנם בלשון קשה, לעיתים משתלחת, ואולם לא ניתן ללמוד מהם
- 32 כי המשיב מייחס למערער ביצוע עבירות פליליות בתפקידו. **מהדברים עולה בבירור**
- 33 **טיב טענותיו של המשיב כלפי המערער** והמשיב אף הבהיר מהו הבסיס לטעמו
- 34 לטענות אלה. יש מהם מהדברים שעניינם עובדתי גרידא... ויש מהם שעניינם "הסקת
- 35 מסקנות" אודות אישיותו של המערער מהמעשים המיוחסים לו... **למאזין או לצופה**

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

05 נובמבר 2025

ת"ק 17733-03-25 קנר נ' בראשי

- 1 הסבירים שהיו נחשפים לדברי המשיב נהיר היה כי הטענות אודות יושרו האישי
2 של המערער אינן בגדר עובדה אובייקטיבית אלא מדובר במשמעות הנגזרת מן
3 העובדות, בדעתו של המשיב עליו בהתבסס על העובדות להן טען".
- 4 67. בשונה מהפרסום שנדון בפס"ד קורן, בפרסום הנדון כאן נמנעה הנתבעת מחשיפת טיבן של
5 טענותיה כ"דעה" או "מסקנה". במופגן, היא ייחסה את הגדרתו של התובע כבריון לבית
6 המשפט, ונמנעה מלהצביע על כך שזו פרשנותה ביחס לקביעות עובדתיות של בית המשפט
7 בפסק הדין בעניין סולומון ביחס למהלכי חקירה.
- 8 68. משכך, הפרסום לקה לא רק בהימנעות מחשיפת טיבן של הטענות כ"פרשנות" או "דעה".
9 למעלה מכך, ייחוס המינוח "בריון" לבית המשפט כאילו כך הגדיר את התובע, היא הבעת
10 דעה בכסות של הצגת עובדה.
- 11 69. שקלול הקביעות העובדתיות בפסק דין סולומון ביחס למהלכי החקירה, וכינוסן תחת הכינוי
12 "בריון" ביחס לתובע, תוך טענה שמדובר ב"הגדרה" מפי בית המשפט - אינו יכול לחסות תחת
13 הגנת אמת דיברתי.
- 14 70. הדברים האמורים לעיל ביחס להלימה הנדרשת בין מקור ובין תמצותו נכונים, מקל וחומר,
15 כשמדובר בדיווח על פסק דין, אשר לו התייחסות מפורשת וייחודית בסעיף 13 לחוק איסור
16 לשון הרע. בסעיף זה, שכותרתו "פרסומים מותרים", חסינים פרסומים מסויימים מפני
17 סיווגם כלשון הרע. ביניהם, נמנים פרסומים שונים, וכן פרסום חוזר של אותם פרסומים –
18 ובלבד שהפרסום החוזר היה "נכון והוגן – מלא, חלקי או תמציתי..." (סעיף 13(11) לחוק).
- 19 71. לכאורה, ניתן היה לחקור ולדון בשאלה אם השימוש במינוח "בריון" וייחוסו לבית המשפט
20 (בפס"ד סולומון) כאילו הגדיר כך את התובע, מהווה "פרסום נכון והוגן", גם אם "תמציתי",
21 של הנאמר. ואולם, בשונה מפרסומים-חוזרים אחרים, פרסום חוזר של מה שנאמר בפסק דין,
22 אינו חוסה תחת ההיתר ל"פרסום נכון והוגן – מלא, חלקי או תמציתי"; פרסום חוזר של דבר
23 שנאמר בפסק דין, זכה להתייחסות ייחודית ועוגן בסעיף 13(7) לחוק, המזכה את המפרסם
24 בפטור מעילת תביעה בלשון הרע, רק אם הוא מהווה "דין וחשבון הוגן על מה שנאמר" בפסק
25 הדין.
- 26 72. משמעות האבחנה בין שני הסעיפים היא שהמחוקק בידל את ייחוסם של דברים לבית משפט
27 והקנה להם מעמד ייחודי: המחוקק פטר פרסומים אודות הנאמר בפסק דין מחבות על פי
28 חוק איסור לשון הרע, רק במצבים בהם הפרסום החוזר מהווה "דין וחשבון הוגן" על פסק
29 הדין. אכן, בלשון החוק לא ניתנה הרשות לפרסם "פרסום נכון והוגן" (להבדיל מ"דין וחשבון
30 הוגן") והרשות לעשותו "תמציתי", לפרסום שעניינו חזרה על פסק דין (ראו: א' שנהר, **לשון**
31 **הרע** (2024), בעמ' 368).
- 32 73. עם זאת, בפסיקה הוכר ההכרח להחיל את ההגנה המוחלטת שמעניק סעיף 13(7) גם על
33 פרסום חוזר אודות הליכים משפטיים, שרוחב השתרעותו איננו כשל הפרסום המקור (ראו:
34 א' שנהר **לשון הרע** (2024), שם) אך ההלכה הברורה היא, כי על הפרסום החוזר לשקף את

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

05 נובמבר 2025

ת"ק 17733-03-25 קנר נ' בראשי

- 1 תוכן הפרסום המקורי בצורה נכונה והוגנת, ולא להציגו במשמעות שונה מזו שניתנה בפרסום
2 המקורי. כך, למשל, נפסק ברע"א 1389/16 פאיז אשתיו נ' זכי כמאל (נבו 27.7.2016):
3 "סעיף 13(7) לחוק אינו מספק הגנה מוחלטת בכל מקרה של דיווח על אודות הנאמר
4 בישיבה פומבית במסגרת הליך משפטי. ההגנה מותנית בכך שהפרסום נאמן לדברים
5 שנאמרו. בהקשר של הגינות החזרה בפרסום, נקבע על-ידי בית משפט זה כי:
6 "תנאי הוא שהחזרה, שאינה חייבת להיות מילולית או מלאה, תשקף את
7 תוכן הפרסום הקודם בצורה נכונה והוגנת, כלומר לא תוציא דברים
8 מהקשרם, לא תיתן להם ביטוי חד-צדדי או בלתי מאוזן ולא תציג אותם
9 באור אחר או תיתן להם משמעות שונה מאלה שבפרסום הקודם" (ע"א
10 348/85 בן ציון נ' הוצאת מודיעים בע"מ, פ"ד מב(1) 797 (1988)).
11 ויובהר, איננו עוסקים בהגנה המוחלטת אשר חלה על הדברים שנאמרו במהלך
12 ישיבה פומבית המעוגנת בסעיף 13(5) לחוק, אלא בשאלת ההגנה על הדיווח של
13 הנאמר במסגרת ההליך, שהיא כאמור הגנה מותנית, ותלויה בנאמנות הדיווח לאופן
14 שבו הדברים אכן נאמרו"
15 (וראו גם: רע"א 3614/97 דן אבי יצחק עו"ד נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ נג"מ (1) 26
16 (1998), בעמ' 73-74).
17 74. יודגש: חיבור קביעותיו של בית המשפט ושימתן תחת כותרת אחת, שלא נאמרה על ידיו –
18 איננו תמצות. זהו אפיון שהנתבעת גזרה כלפי התובע, מקביעותיו של בית המשפט בעניין
19 מהלכי החקירה בפרשת סלומון. לפיכך, מדובר בפרשנות, בדעה. כאמור לעיל, מהלך של
20 הבעת דעה ("בריון") אודות עובדה (קביעות עובדתיות לגבי מהלכי החקירה) צריך להיעשות
21 בגלוי, כשהמפרסם חושף את התיווך שהוא מבצע בין המקור ובין הקורא, בפרט אם הוא
22 נעשה במסגרת עיתונאית או מעין-עיתונאית.
23
24 למעלה מן הצורך: מצג של עתונאות, והשלכותיו
25 75. יוער: למרות שהנתבעת לא טענה להגנה השמורה לעיתונאים, לא הזכירה את הגנת
26 ה"עתונאות האחראית" ואף לא טענה להיותה עיתונאית, הנתבעת טענה בהרחבה – הן בכתב
27 ההגנה, הן במהלך הדיון, לכך שהפרסום נעשה במסגרת שתוארה מפיה כך:
28 "אני הקמתי מיזם שנקרא האולפן הפתוח. האולפן הפתוח מסקר משפטים... כי אני
29 חושבת שכל הנושא שאין פומביות אמיתית(ת) למשפט, שאין תיעוד חזותי למשפט,
30 הוא לא נכון..."
31 (עמ' 12 לפרוטוקול, ש' 12-15).
32 76. נוכח כינויה של אכסניית הפרסום "מיזם האולפן הפתוח", והשימוש בתיאור כאילו נעשה
33 במסגרתו "סיקור משפטים", סבורני כי למען לא יצא הנייר חסר, יש מקום להתייחס גם
34 להגנה זו, אם כי בתכלית הקיצור.

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

05 נובמבר 2025

ת"ק 17733-03-25 קנר נ' בראשי

- 1 .77. לא זו בלבד שכל פרסום בו משמשים בערבוביה דעה ועובדה מצריך הפרדה בין השתיים (ראו,
2 למשל: ע"א 334/89 רבקה מיכאלי נ' בלה אלמוג, מו(5) 555 (1992)), אמת המידה שמפעילים
3 בתי המשפט בשאלה אם נערכה הבחנה מספקת בין דעה ובין עובדה, על מנת להקים את
4 ההגנה השמורה לעיתונאים, היא מחמירה.
- 5 .78. כך, בדונו בהגנת ה"עתונאות האחראית" (כחלק מהגנת תום הלב) התייחס בית המשפט
6 העליון בדנ"א אילנה דיין לחשיבות חשיפה יזומה של המפרסם ביחס להיותו של הפרסום
7 בגדר דעה:
8 "מפרסם אשר אינו מקפיד על הבחנה ברורה בין עובדות לבין דעות עשוי להימצא
9 כמי שלא עמד בחובתו לנהוג כ"עיתונאי אחראי". מפרסם שכזה מעמיד את נמעניו
10 בפני סיכון של ערפול שיקול הדעת וייחוס מעמד שגוי לפרסום. כאשר מדובר בפרסום
11 המהווה לשון הרע, ובמיוחד כאשר מדובר בפרסום אשר אינו חוסה תחת הגנת האמת
12 בפרסום, בערבוב שבין עובדות לדעות טמונה חומרה מיוחדת. בנסיבות אלה עלול
13 הערבוב להעצים את הפגיעה במושא הפרסום. ערבוב שכזה עלול לשוות לדעות
14 סובייקטיביות המהוות לשון הרע חזות אובייקטיבית וניטרלית אשר תקל על
15 "קליטתן" על ידי נמען הפרסום. ערבוב שכזה אף עלול לגרום ל"ניפוח" או החרפה
16 מלאכותיים של המסר הנחזה כאובייקטיבי באמצעות החדרת ה"אוויר החם" של
17 דעות המפרסם לתוך המסר האובייקטיבי לכאורה".
- 18 .79. בענייננו כאן, הדברים נכונים שבעתיים, שעה שאופיו האמיתי של הפרסום (קרי, היותו
19 "דעה") לא רק שלא נחשף במסגרת הפרסום, והוא נחזה להיות "עובדתי" בעיקרו ("כפי
20 שהגדירו בית המשפט..."), אלא שאף בדיעבד לא הכירה בו הנתבעת ככזה, וטענת ההגנה
21 שהשמיעה איננה להגנת תום הלב או לטענת עתונאות אחראית – אלא להגנת "אמת דיברתי".
22
- 23 **1. סיכום ביניים**
- 24 .80. לאור כל האמור לעיל, הפרסום מהווה לשון הרע, ולנתבעת לא עומדת ההגנה לה טענה - הגנת
25 אמת דיברתי, שכן בשונה מהאמור בפרסום, בית המשפט בפרשת סולומון לא הגדיר את
26 התובע "בריון", והטענה כי הגדרת התובע כבריון מהווה תמצות נאמן למקור ביחס לפסק
27 הדין בעניין סולומון, אינה יכולה לעמוד; העיבוד שביצעה הנתבעת בכך שייחסה את ההגדרה,
28 פרי דעתה ופרשנותה לדברי בית המשפט, לא נחשף לקורא.
29 **בנסיבות אלו, דין התביעה להתקבל.**
30
- 31 **2. הסעד**
- 32 .81. עתה יש להידרש לשאלה, מהו הסעד המתאים בנסיבות העניין.

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

05 נובמבר 2025

ת"ק 17733-03-25 קנר נ' בראשי

- 1 82. התובע עתר לפיצוי המקסימלי שניתן לתבוע בבית משפט לתביעות קטנות (38,900 ש"ח), תוך
2 שהוא מבסס את עתירתו זו על גובה הפיצוי שניתן לתבוע מכוח חוק איסור לשון הרע, ללא
3 הוכחת נזק.
4 83. לטענת התובע, בכתב התביעה ובדיון, יוחסה לו אלימות בעקבות הפרסום, קידומו הוקפא.
5 עוד טען, כי הפרסום היה עורר והצית שורה ארוכה של פרסומים נוספים שהם בגדר לשון
6 הרע אודותיו.
7 84. הנתבעת לא טענה, לעניין הסעד, טענות לגופם של דברים (אלא רק עתרה להשתת הוצאות על
8 התובע, בסכום הסעד שתבע).
9 85. בבואו להכריע בסוגיה זו, על בית המשפט לשקול, בין היתר, את השפעת הפרסום על התובע,
10 את ההשפלה והסבל שחוה, את טיב הפרסום ואמינותו, את תפוצתו ואת מידת הפגיעה שיש
11 בו, כמו גם את כוונת המפרסם. לצד אלו, יש להביא בחשבון גם את היותו של התובע נושא
12 תפקיד ציבורי (אם כי לא "נבחר ציבורי"), ואת ההשלכה שיש לכך על הפגיעה בשמו הטוב
13 (לסקירת השיקולים, ראו: ת"א (מחוזי ת"א) 14264-11-14 גבריאל כנפו נ' סער
14 גינזבורסקי (נבו 4.1.2018), וההפניות שם). שיקול נוסף, הפועל לחובת הנתבעת, הוא שמדובר
15 בפרסום כתוב, אשר הייתה שהות לעורכו ולדייק באמור בו, בשונה מפרסום על פה (למשל
16 ב"שידור חי") (לעניין זה ראו: ח' גנאים, מ' קרמניצר, ב' שנור דיני לשון הרע: הדין המצוי
17 והדין הרצוי (2019), בעמ' 198).
18 86. לאחר שהבאתי בחשבון את השיקולים השונים, הגעתי לכלל מסקנה כי הפיצוי ההולם
19 בנסיבות העניין הוא בסך של 6,000 ₪ בגין כל אחד מהפרסומים מושא התביעה (כתב התביעה
20 המתוקן), קרי סך כולל של 12,000 ₪.
21
22 **ח. התוצאה**
23 87. התביעה מתקבלת. הנתבעת תשלם לתובע סך 12,000 ₪, בתוספת הוצאות משפט (בגין הכנת
24 התביעה, ההתייצבות לדיון ואגרת בית המשפט ששולמה) בסך 1,000 ₪.
25 88. הסכומים ישולמו בתוך 30 יום, שאם לא כן יישאו ריבית כדין.
26 89. צד המבקש להשיג על פסק דין זה, רשאי לפנות בבקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי
27 מרכז-לוד, בתוך פרק הזמן הקבוע לכך בדין.
28
29 ניתן היום, י"ד חשוון תשפ"ו, 05 נובמבר 2025, בהעדר הצדדים.
30

בית משפט לתביעות קטנות בראשון לציון

05 נובמבר 2025

ת"ק 17733-03-25 קנר נ' בראשי

דורון זיו-אב, רשמת בכירה

- 1
- 2
- 3
- 4

